

Událost a její subjekt

Událost pravá je sjednoceným celkem, ne rozdíl od událostí nepravých, které svůj jeden vlastní subjekt nemají, ale jsou společenstvím dalších, menších subjektů (subsubjektů, ale takovým společenstvím subsubjektů, ovšem navíc ‚organizovaných‘ do jednoho super-subjektu, je i každá pravá událost). Odtud má svůj smysl otázka, co vlastně způsobuje či vyvolává, eventuálně také garantuje a udržuje onu jednotu, onu integrovanost pravých událostí, rozumí se každé jednotlivé pravé události, do jednoho celku. Jak už doporučoval Occam, bylo by asi zbytečné hledat nějaké další ‚ens‘, když už jsme si zvykli na ‚subjekt‘; nejlépe tedy budeme právě subjekt považovat „to“, „co“ je tímto původcem a zdrojem. Stejně jsme dosud neobjasnili, v jakém smyslu rozumíme tomuto termínu, kterému se – na rozdíl od antické a ještě i novodobé tradice – dostalo právě nového významu až brzo po začátku modernity, konkrétně v německém romantismu. Je ovšem otázka, zda tento nový význam můžeme akceptovat a pouze na něj beze změny navázat. Bude proto nejlépe, když vyložíme po svém, v jakém smyslu budeme tohoto slova napříště užívat.

(Praha, 190226-3.)